

آژیا سیترو • مُریون لیندزی • هدا نژادحسینیان

بود، یک دستی به اینطرف و آنطرف قِل دادم. هنوز هم ناامید نشده بودم.

یکهو جیغ زدم: «آخخخ! دستم!» استمالی ا

ساسافراس احتمالاً فکر کرده بود لوله، موجودی زنده است و هدف گرفته بودش. غافل از اینکه پنجههای سوزنیاش، صاف روی دست بیچارهام فرود آمد.

همین طور که او را از روی میز پایین آوردم، روی پایم گذاشتمش و گفتم: «کـــی به تو اجازه داده بـــروی روی میز، بدبو خان؟!»

اللان الله

سایهای به چشمم خورد و سمت پنجره پریدم. یعنی ممکن است...؟ نه بابا، سایهٔ کلاغ بود. از ته دل آه کشیدم.

مارشمالو، اژدهای کوچکی که دوستمان شده بود، چند هفتهی پیش برگشته بود به جنگل، سرخانه و زندگیاش. ولی من همهاش امیدوار بودم که زودتر بیاید و دوباره بهمان سر بزند. خیلی زود؛ هر چه زودتر بهتر.

همینجور که چشمم به آسمان بود تا شاید ردی از مارشمالو ببینم، آهی کشیدم و لولهی بزرگی را که روی میز ناهارخوری